Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 8, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἰουλίου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 28

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Ἔλα λοιπόν, Ἰωβῆνε, τραγούδησέ μας τὸν ἀπόλογόν σου, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀπολόγου, εἶπεν ὁ Ἡγούμενος, ἀνυπομονῶν. Ἄλλο πρᾶγμα ὅμως μοῦ εἶχες ἀναγγείλῃ!·

Ὁ Ἰωβῆνος ἐκύτταξε κατάμματα τὸν Δὸν Ὀνορᾶτον, καὶ μὲ τόνον εὐστέβαστον ἀλλ' ἀποφασιστικόν, ἀπεκρίθη :

— Οἱ ταπεινοί μου στίχοι εἶνε τὸ μόνον ποῦ ἔχω νὰ σας προσφέρω πρὸς τὸ παρόν, Αἰδεσιμώτατε!

Ἅμα ὁ Ἰωβῆνος ἐτελείωσε τὸν ἀ π ό λ ο γ ό ν τ ο υ *), ὁ Δὸν Ὀνορᾶτος διέκοψε τὰ ἐγκώμια τῶν σεβασμίων πατέρων, οἱ ὁποῖοι, καταγοητευθέντες, ἐπεθύμουν πολὺ νὰ κούσουν καὶ κανένα ἄλλο τραγοῦδι.

— Φθάνει, φθάνει, ἀδελφοί μου! τοῖς εἶπε σοβαρῶς. Μὴ διαφθείρετε τὸν νεανίσκον αὐτὸν μὲ τόσους ἐπαίνους. Μοῦ φαίνεται, ὅτι τοῦ χρειάζονται μᾶλλον φρόνιμοι συμβουλαὶ παρὰ κολακεῖαι καὶ φιλοφρονήματα... Καληνύκτα σας, ἀδελφοί μου· ὁ Θεὸς νὰ σας χορηγήσῃ καὶ ἀπόψε ὕπνον ἐλαφρόν.

Οἱ καλόγηροι ἠγέρθησαν καὶ παρήλασαν πρὸ τοῦ Ἡγουμένου, διὰ νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν του. Καὶ ὅταν καὶ τὸ τελευταῖον μαῦρον ἢ λευκὸν ράσον ἐξηφανίσθη εἰς τὴν σκιὰν τοῦ διαδρόμου, ὁ Ἡγούμενος εἶπε πρὸς τὸν Ἰωβῆνον μὲ ὕφος κάπως αὐστηρόν :

— Τόσο μεγάλον λοιπὸν εἶνε τὸ σφάλμα σου, ποῦ δὲν τολμᾷς νὰ το ἐμπιστευθῇς εἰς τοὺς παλαιούς σου φίλους; !... Πολὺ μὲ σκανδαλίζει αὐτὸ τὸ ὕφος τοῦ ἀκολούθου, ποῦ ἔχεις πάρῃ... Μὲ δὲν μου λέγεις, εἶσαι ἀκόμη ἀκόλουθος ;

— Αἰδεσιμώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωβῆνος, γονυπετῶν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεπαύοντο οἱ πόδες τοῦ Ἡγουμένου· εἶμαι ἀκόμη ἀκόλουθος, ἀφ' οὗ συνοδεύω εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν δεσποινίδα Ἑρμάνην καὶ την ὑπηρετῶ εἰς τὸ τραπέζι. Εἶμαι συγχρόνως ὁ εὐνοούμενος ἱπποκόμος τοῦ κυρίου μου Γάστωνος, ἀφ' οὗ ἱππεύω πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ ἀφ' οὗ εἰς ἐμὲ ἐμπιστεύωνται τὴν φύλαξίν του, ὅταν ἐξέρχεται ἔφιππος. Ἔπειτα ἐκτελῶ χρέη ἀναγνώστου καὶ γραμματέως τοῦ Αὐθέντου μας, ὁσάκις φοβῆται μὴ κουρασθῇ πολὺ ὁ δὸν Ἰουστῆνος, ὁ ἐφημέριός του καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων του .. Ἀρκετὴ ἐργασία διὰ παιδὶ δεκαὲξ χρόνων. Ἀλλά, βλέπετε, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Αὐθέντου μας πρέπει νὰ γίνωνται δέκα κομμάτια καὶ νὰ τα προφθάνουν ὅλα, διότι εἶνε πτωχὸς καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ πληρόνῃ ἀκολουθίαν ἀνάλογον μὲ τὴν θέσιν του. Κάποιος πταίει διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὄχι βέβαια ὁ κύριος ὑποκόμης...

— Ποῖος πταίει λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ Ἡγούμενος.

— Πρῶτον καὶ κύριον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ τον βοηθήσῃ : ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

— Ὄχι δά! Βλέπω ὅτι πολὺ ὑψηλὰ στέλλεις τὰ βέλη σου, κύριε Ἀκόλουθε! Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ προσέχῃς, διότι ἡ αὐθάδειά σου εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ, ὄχι μόνον σέ, ἀλλὰ καὶ τὸν κύριόν μας. Εἰξεύρω, ὅτι οἱ ἄνθρωποί του παραπονοῦνται, διότι ὁ μεγαλειότατος Βασιλεύς μας Λουδοβίκος ὁ Ἑνδέκατος δὲν ἔκαμεν ἀκόμη τίποτε ὑπὲρ τοῦ γαμβροῦ του. Συλλογίσου ὅμως, ἀγαπητόν μου τέκνον, ὅτι πρὸ δύο ἀκόμη ἐτῶν ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος ἦτο ἁπλῶς δοὺξ τῆς Αὐρηλίας. Ἀφότου ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Ὀγδόου τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸν θρόνον, ἄλλο δὲν κάμνει παρὰ νὰ τακτοποιῇ τὰς ὑποθέσεις τοῦ βασιλείου, μὲ τόσην στοργήν, μὲ τόσον ζῆλον, ὥστε δικαίως ἤδη ἐπωνομάσθη «Πατὴρ τοῦ λαοῦ.» Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔκαμε μεγάλα πράγματα... Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐβελτίωσε τὴν θέσιν τοῦ κυρίου ὑποκόμη-

« Μόλις ἀντήχησαν αἱ ζητωκραυγαὶ τῶν κατοίκων τῆς Μαζέρης... » (Σελ. 222, στ. γ'.)

*) Ἀπόλογος, γαλλιστὶ ballade. Οὕτως ὀνομάζονται τὰ ᾄσματα τὰ ὁποῖα συνέθετον καὶ ἔψαλλον οἱ τροβαδοῦροι. Τοιαῦτα ᾄσματα, διηγούμενα πάντοτε μίαν ὑπόθεσιν, ὑπάρχουν πολλὰ καὶ εἰς τὴν δημοτικήν μας ποίησιν, ὀνομάζονται δὲ *παραλογαί*. [Σ. τ. Μ.]

τος τῆς Ναρβόννης, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν θὰ το κάμῃ ἀργότερα.

— Εἴθε! εἶπεν ὁ Ἰωβῆνος.

— Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Δὸν Ὀνορᾶτος, ἐξομολογήσου τὸ σφάλμα σου, νάνε ποῦ θέλεις νὰ κρίνῃς τοὺς γίγαντας! Τί ἐπιθυμεῖς ἀπὸ ἐμέ;

— Αἰδεσιμώτατε Πάτερ, νὰ παρακαλέσετε αὔριον τὸν Αὐθέντην μας νὰ με ἀφίσῃ εἰς τὴν διάθεσίν σας καμμιὰ δεκαριὰ ἡμέρας, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι κάπου θέλετε νὰ με στείλετε καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι τάχα ὁ μόνος κατάλληλος... Ἔχω ἀνάγκην νὰ εἶμαι ἐλεύθερος εἰς αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα. Ἂν το ἐζητοῦσα μόνος μου, ὁ κύριός μου Γάστων δὲν θὰ μου ἔδιδε τὴν ἄδειαν νὰ τον ἀφίσω. Ἔπειτα θἀπαιτοῦσε νὰ τῳ εἴπω τὸ αἴτιον τῆς ἀπουσίας μου, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ.

— Εἰς ἐμὲ ὅμως θὰ το 'πῇς, ὑπέλαβεν ὁ Ἡγούμενος, διότι δὲν πιστεύω νὰ νομίζῃς ὅτι θὰ σου κάμω τὴν χάριν, χωρὶς νὰ ἠξεύρω τοὺς σκοπούς σου. Δὲν ἁρμόζει οὔτε εἰς τὸν χαρακτῆρά μου, οὔτε εἰς τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον ποῦ τρέφω διὰ σέ, νὰ σου διευκολύνω τυφλῶς κανὲν πραξικόπημα.

— Ὦ Αἰδεσιμώτατε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωβῆνος· θὰ με βοηθήσετε μὲ ὅλην σας τὴν καρδιάν, ἅμα σᾶς διηγηθῶ καταλεπτῶς περὶ τίνος πρόκειται. Φοβοῦμαι ὅμως, μήπως αὔριον ὁ κύριός μου Γάστων σᾶς καταφέρῃ, χωρὶς νὰ θέλετε, νὰ του φανερώσετε τὸ μυστικόν μου, καὶ τότε πλέον πάει καὶ ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ εὐχαρίστησις ποῦ λογαριάζω...

— Πρόκειται νὰ προξενήσῃς καμμίαν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν μικρόν σου κύριον;

— Μάλιστα, Αἰδεσιμώτατε. Πιστεύσατέ το καὶ μὴ ζητήσετε νὰ μάθετε περισσότερα. Δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— Ὄχι, φίλε μου· ἂν δὲν ἔχῃς πεποίθησιν εἰς τὴν ἐχεμύθειάν μου, οὔτε ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ ἔχω εἰς τοὺς λόγους σου... Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν ἀντιστέκομαι εἰς τοὺς χαριτωμένους τρόπους τοῦ κυρίου Γάστωνος. Εἶνε ἀκόμη ἀληθές, ὅτι ἡ ἀγάπη μοῦ ἐμπνέει κάποιαν ἐμπιστοσύνην πρὸς σέ. Ἡ νεότης ὅμως ὑπόκειται εἰς λάθη, καὶ στοιχηματίζω ὅτι ὁ πνευματικός σου δὲν θὰ ἐπεδοκίμαζεν ὁλόκληρον τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον δὲν τολμᾷς νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς τὸν Ἡγούμενον τῆς Βουλβόννης, τὸν παλαιόν σου φίλον!

Ὁ Ἰωβῆνος ἐκρότησε τὰς χεῖρας περιχαρὴς καὶ ἀνέκραξε:

— Ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ μυριάκις, Αἰδεσιμώτατε, ποῦ ἤρατε ἕνα μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ σας κάμω σύμμαχον ἐχέμυθον. Ναί, ναί, αὐτὸ θὰ γίνῃ! Θὰ σας τὰ ἐξομολογηθῶ ὅλα, ὡς εἰς πνευματικόν... Θὰ σας εἴπω τί ὡραῖον δῶρον θέλω νὰ προσφέρω εἰς τὸν κύριόν μου Γάστωνα διὰ τὰ γενέθλιά του... Τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι κανείς, μὲ κανένα τρόπον, δὲν θὰ σας ἀποσπάσῃ οὔτε λέξιν. Θὰ προτιμήσετε νὰ γίνετε μάρτυς, παρὰ νὰ προδώσετε μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐμάθατε ὡς πνευματικός. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ πίπτω εἰς τοὺς πόδας σας. Ἀξιώσατε νὰ κρυσταθῆτε τὴν ἐξομολόγησίν μου.

...Ὁ ψίθυρος τῶν δύο φωνῶν ἔγινε τώρα τόσον ἀσθενής, ὥστε εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπὸ τῆς ἡγουμενικῆς καθέδρας, κανὲν αὐτί, ὅσον λεπτὸν καὶ ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ πάρῃ οὔτε μίαν λέξιν ἀφ' ὅσας ἀντήλλαξαν πνευματικὸς καὶ ἐξομολογούμενος.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ ἐξομολόγησις καὶ ὁ δὸν Ὀνορᾶτος ηὐλόγησε τὸν Ἰωβῆνον, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως ἀπέβαλε τὴν σοβαρότητα τοῦ πνευματικοῦ, καὶ μὲ περιχαρῆ τρυφερότητα εἶπεν:

— Ὦ Ἰωβῆνέ μου, καλό μου παιδί! Δὲν ἠξεύρω ποῖον θὰ εἶνε τὸ στάδιόν σου εἰς τὸν κόσμον· τὸ προοιωνίζομαι ὅμως λαμπρόν, ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας σου ποῦ σε κάμνει νὰ ἐπινοῇς τόσον καλὰ σχέδια, καὶ ἀπὸ τὴν εὐφυΐαν, μὲ τὴν ὁποίαν προετοιμάζεις τόσον ἐπιτηδείως τὴν ἐπιτυχίαν των. Αὔριον λοιπὸν θὰ εἶμαι κατ' ἀνάγκην βωβός. Καὶ διὰ νὰ μὴ ψευσθῶ ὅταν θὰ εἴπω ὅτι θὰ ταξειδεύσῃς δι' ἐξόδων μου, ἰδού, πάρε τρία χρυσᾶ τάλληρα, νὰ τα βάλῃς μαζὶ μὲ τὸ ποσὸν ποῦ ἐμάζευσες σὺ πεντάρα-πεντάρα. Ὁ Θεὸς νὰ σε βοηθήσῃ, τέκνον μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Λαϊκὴ διαδήλωσις.—Τὸ μυστικὸν τοῦ Γάστωνος ἀνὰ μέσον ἀνθρώπων μεμυημένων, καὶ ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ το ἀγνοοῦν.

Οἱ θεαταί, οἱ συνειθισμένοι νὰ βλέπουν τὰς λαμπρὰς καὶ πολυανθρώπους ἀκολουθίας τῶν μεγάλων Ἀρχόντων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πλουσίας εἰς ὅπλα ἐπίχρυσα, εἰς κράνη πτεροφόρα, εἰς ἵππους μὲ χρυσοκέντητα ἐπισάγματα, εἰς ἀκολούθους μὲ φορέματα βελούδινα καὶ μεταξωτά,—θὰ εὕρισκον τὴν συνοδείαν τοῦ ὑποκόμητος τῆς Ναρβόννης μετρίαν καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν πολυτέλειαν, ὅταν παρήλασεν αὕτη ἐπὶ τῆς πλατείας, τῆς πρὸ τοῦ πυλῶνος τοῦ Μοναστηρίου τῆς Βουλβόννης.

Ἀλλὰ δὲν εὑρίσκοντο ἐκεῖ, παρὰ μόνον οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἁπλοϊκοὶ κάτοικοι τῆς Μαζέρης, παρατεταγμένοι εἰς δύο στοίχους, διὰ νὰ χαιρετίσουν εὐσεβάστως τὸν κυριάρχόν των. Ἀφωσιωμένοι ἀνέκαθεν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς του,—προπάντων δὲ εἰς τὸν Γάστωνα, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζαν οἰκείως Γάστωνά των, ἡ Γάστωνα τῆς Μαζέρης, διότι ἐκεῖ εἶχε γεννηθῆ, εἰς τὴν ἔπαυλιν, τὴν καταστραφεῖσαν ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ 1493,—διετέλουν ὅλοι ὑπὸ τὸ γόητρον τῶν ἀναμνήσεων. Καμμία βασιλικὴ πομπὴ δὲν θὰ τοις ἐφαίνετο μεγαλοπρεπεστέρα ἀπὸ τὴν συνοδείαν, τὴν ὁποίαν προσέτρεξαν νὰ θαυμάσουν ἐκ τοῦ βάθους τῆς κοιλάδος, ὅπου ὑψοῦντο τὰ τείχη τῆς μικρᾶς των πόλεως.

Καὶ ὅμως, τὴν συνοδείαν τοῦ ὑποκόμητος ἀπετέλουν καμμιὰ ἑξηντάριὰ ἐν ὅλῳ ἱππεῖς, εἴτε ἀξιωματικοί, εἴτε ὁπλοφόροι, εἴτε θεράποντες, ὅλοι ἐνδεδυμένοι στολὰς σκοτεινῶν χρωμάτων, χωρὶς καμμίαν πολυτέλειαν καὶ λαμπρότητα.

Εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀκολουθίας ταύτης, εἰς κενὸν διάστημα εὐσεβάστως ἀνοιγόμενον μεταξὺ τῶν ἐμπροσθοφυλάκων καὶ τοῦ σώματος τῶν ἱππέων, ἤρχετο ἐμπρὸς ὁ Ἰωάννης Δεφοᾶ, ὑποκόμης τῆς Ναρβόννης.

Εὐθυτενὴς ἐπὶ τοῦ ὡραίου καὶ μεγαλοσώμου του ἵππου, τὸ μελανὸν τρίχωμα τοῦ ὁποίου ἐταίριαζε λαμπρὰ μὲ τὴν πένθιμον ἡγεμονικὴν στολὴν τοῦ ἀναβάτου, τὴν ἐκ βαθέος ἰοχρόου ὑφάσματος, — ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους καὶ τὸ μέτωπον συνωφρυωμένον, εἰς ὕψος περίφροντες. Μόλις ἀντήχησαν αἱ ζητωκραυγαὶ τῶν κατοίκων τῆς Μαζέρης, ἐφάνη ὡς ἀφυπνιζόμενος ἀπὸ κακὸν ὄνειρον. Τὸ κατηφές του πρόσωπον ἐφωτίσθη ὑπὸ μελαγχολικοῦ μειδιάματος, καὶ ἀφαιρέσας τὸν βελούδινον πῖλόν του, ἀπεκάλυψε τὴν εὐγενῆ του κεφαλήν, τὴν προώρως λευκανθεῖσαν, διὰ νὰ διέλθῃ πρὸ τῶν συμβούλων καὶ τῶν προκρίτων τῆς Μαζέρης,—γερόντων, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν γνωρίσῃ παιδίον. Ἡ ἡγεμονικὴ αὕτη ἀβρότης, σπανία τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἐπροκάλεσε νέας ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγάς.

Ἀλλ' ἡ χαρὰ τοῦ λαοῦ ἐξεδηλώθη μὲ μεγαλήτερον ἀκόμη ἐνθουσιασμόν, ὅταν ἐφάνη ὁ Γάστων, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ὀλίγα βήματα ὄπισθεν τοῦ πατρός του. Τὸ πλῆθος ὥρμησε πρὸς αὐτόν, μὲ κίνδυνον νὰ τρομάξῃ τὸν μικρόν του ἵππον καὶ νὰ τον κάμῃ ναφηνιάσῃ. Ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἔφθανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν πυλῶνα τοῦ Μοναστηρίου, ὅπου τὸν ἀνέμενεν ὁ Δὸν Ὀνορᾶτος, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ ὅλων του τῶν καλογήρων, ἔστρεψε τὸν ἵππον του, διὰ νὰ καμαρώσῃ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπιτυχίαν τοῦ προσφιλοῦς του Γάστωνος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ S. Blandy)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

—Αὐτὸς εἶνε πατριώτης καὶ μεγάλος πατριώτης, παιδί μου. Δὲν ὁμιλεῖ, δὲν γράφει, δὲν φωνάζει γιὰ τὴν πατρίδα, ἀλλ' ἐργάζεται τιμίως γι' αὐτήν. Καὶ ἡ ἐργασία δὲν του ἀφίνει καιρὸν γιὰ χάσιμο... μάλιστα γιὰ χάσιμο!...

— Μ' αὐτός, πατέρα μου, εἶνε κηπουρός! Ἕνας γεροντάκος ἐκεῖ, καμπουριασμένος, ποῦ μὲ τὸ λισγάρι 'στὸ χέρι, σκυμμένος ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, ἀγωνίζεται νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του.

— Μὰ τὸ βγάζει τιμίως!.. Κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἀποτελεῖ τὸν ἀγνότερον πατριωτισμόν, καὶ τὸν θετικώτερον ἀκόμη, ἂν θέλῃς. Καὶ ὁ γερο-περιβολάρης μας, ὁ μπάρμπα-Κυριάκος, τὸν ἐκπληροῖ αὐτὸν τὸν θετικὸν πατριωτισμὸν καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ὅλην τὴν ζωήν του τὴν ἐπέρασεν ἔτσι, τιμίως ἐργαζόμενος· θὰ μ' ἐρωτήσῃς τώρα τί ὠφελήθηκεν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του ἡ πατρίς; Ὠφελήθηκε πολλά, παραπολλά. Ἓν πρώτοις ἔδωκε 'στὴν πατρίδα του δύο χέρια τίμια. Καὶ δεύτερον ἔκαμε τὴν πατρίδα του νὰ ὑπερηφανεύεται, ὅτι ἔχει τιμίους ἐργάτας καὶ μεγάλους πατριώτας σὰν αὐτόν...

— Καλά! Ὁ μπάρμπα-Κυριάκος εἶνε πατριώτης. Τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ τότε τί εἶνε ἐκεῖνος ποῦ 'χύνει τὸ αἷμά του γιὰ τὴν πατρίδα, ποῦ ἀντιμετωπίζει ἀτρόμητος τὸν ἐχθρόν;

— Πατριώτης καὶ αὐτός! Ἀλλὰ στάσου! Πρέπει πρῶτα νὰ μάθῃς πῶς ὁ τίμιος στρατιώτης ἀπὸ τὸν τίμιον ἐργάτην θὰ βγῇ. Τὸ παιδὶ τοῦ μπάρμπα-Κυριάκου ἐσκοτώθηκε 'στὸν τελευταῖό μας πόλεμο κ' ἐσκοτώθηκε τιμιώτατα. Ἄφησε τὸ λισγάρι ἀπὸ τὸ χέρι του, καὶ πῆρε τὸ τουφέκι, ἀλλὰ τὸ πῆρε γιὰ νὰ μὴ το ἀφήσῃ ποτέ. Ἀπὸ τὸν πατέρα του εἶχε μάθῃ νὰγαπᾷ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀγάπησε. Καὶ ὁ πόλεμος τίποτ' ἄλλο δὲν ἦτο γι' αὐτόν, παρὰ μόνον συνέχεια τῆς ἐργασίας του, εἰς εὐρυτέραν κλίμακα πάντοτε. Ἐν καιρῷ εἰρήνης εἰργάζετο γιὰ τὸ μικρὸ περιβόλι των, ἐν καιρῷ πολέμου εἰργάζετο γιὰ τὸ ἀπέραντο τῆς πατρίδος περιβόλι. Πατριώτης ἦτον ὅταν κρατοῦσε τὸ λισγάρι 'στὸ χέρι, πατριώτης ἀνεδείχθη καὶ ὅταν τὸ λισγάρι τὸ ἀντήλλαξε μὲ τὸ τουφέκι!

— Ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ το νοιώσω!

— Πρόσεξε καὶ θὰ το νοιώσῃς. Εἶνε πρᾶγμα ἁπλούστατον. Ὁ πατέρας ποῦ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ καλὴν ἀνατροφὴν 'στὸ παιδί του, ποῖον θὰ ὠφελήσῃ; Τὸν ἑαυτόν του καὶ τὸ παιδί του κατὰ πρῶτον λόγον, καὶ τὴν πατρίδα κατὰ δεύτερον, γιατὶ θὰ τῆς δώσῃ ἕνα καλὸν πατριώτη. Ὁ δάσκαλος τὸ ἴδιο κάνει. Ὁ μαθητὴς ὁ καλός, τὸ ἴδιο. Καὶ ὁ ἐργάτης καὶ ὁ βιομήχανος καὶ ὁ ἐπιστήμων, ποῦ εἶνε ἀφωσιωμένοι 'στὸ ἔργον τους, γιὰ τὴν πατρίδα ἐργάζονται. Μάλιστα, γιὰ τὴν πατρίδα! Καὶ ἐργάζονται χωρὶς νὰ φαίνωνται, ἀθορύβως. Διότι ὅλοι αὐτοί, οἱ μεγάλοι πατριῶται, νομίζουν πῶς ἐργάζονται γιὰ τὸν ἑαυτόν τους μόνον. Γιὰ νὰ φέρουν τὴν εὐτυχίαν 'στὸ σπίτι τους, γιὰ νὰ εὐρύνουν τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν τους, γιὰ ναὐξήσουν τὴν πελατείαν τους. Καὶ το ἐπιτυγχάνουν. Ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ 'στὴν μεγάλην μητέρα κατασταλάζουν, τὴν πατρίδα. Διότι ἡ Πατρὶς ὠφελεῖται ἀμεσώτερον ἀπὸ αὐτά.

—Ὥστ' ἐγώ;

— Καὶ σύ, πατριώτης εἶσαι. Ἡ ἐπιμέλειά σου τὴν πατρίδα θὰ ὠφελήσῃ. Θὰ γίνῃς καλὸς πολίτης, καὶ ἡ πατρὶς ἔχει τὴν ἀνάγκην σου, ὅπως ἔχει, ἐν ὡρισμένῃ στιγμῇ, τὴν ἀνάγκην καὶ τοῦ ἀνδρειοτέρου στρατιώτου. Διότι ἡ Πατρίς, καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης, πόλεμον δεινὸν διεξάγει πάντοτε κατὰ τῆς διαφθορᾶς, κατὰ τῆς ἀποχαυνώσεως. Στὸν πόλεμον αὐτὸν ὅλοι εἴμεθα χρήσιμοι, ὅλοι οἱ τιμίως ἐργαζόμενοι, εἴτε μὲ τὸ βιβλίον, εἴτε μὲ τὸ λισγάρι, εἴτε μὲ τὸν πῆχυν, εἴτε μὲ τὴν βελόνην. Μόνον ὅσοι δὲν ἐργάζονται, ἀλλὰ νομίζουν πῶς ὑπηρετοῦν τὴν πατρίδα ἂν ἀναφέρουν κάθε στιγμὴν τὸνομά της, οἱ ἐκπροσωποῦντες μ' ἄλλους λόγους τὸν ἀρνητικὸν πατριωτισμόν, εἶνε περιττοί. Διότι αὐτοὶ ἀφαιροῦν ἀπὸ τὴν πατρίδα δύο χέρια καὶ προσθέτουν 'ς αὐτὴν μίαν γλῶσσαν ποῦ τὴν βλάπτει, ἀντὶ νὰ την ὠφελῇ!

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως

Τυχοῦσα τοῦ Βραβείου Μπόταση ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Ἀθηνῶν

(Ἴδε Ἀλληλογραφίαν σημερινοῦ φύλλου)

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΩΝ

Περὶ τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν τῆς 2 Ὀκτωβρίου, τὰ δύο πλοιάρια, ἡ Γαλλινέττα καὶ ἡ Μορίσκη, διασχίσαντα κατὰ μῆκος τὸν βραχίονα, ὁ ὁποῖος ἐκτείνεται δεξιόθεν τῆς χερσονήσου τοῦ Ἀταβάπου, ἐξηκολούθησαν τὸν πλοῦν διὰ τοῦ ἄνω Ὀρενόκου, ὑπὸ οὔριον ἄνεμον βορειοδυτικόν.

Τὴν προτεραίαν, μετὰ τὴν συνδιάλεξιν τοῦ λοχίου Μαρσιάλη καὶ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλώκ, ὁ πρῶτος δὲν ἠδύνατο πλέον νἀρνηθῇ τὴν ἄδειαν εἰς τὸν δεύτερον, νὰ τους συνοδεύσῃ, «τὸν ἀνέψιόν του καὶ αὐτόν,» μέχρι τῆς Σάντα-Ζουάνας. Τώρα, τὸ μυστικὸν τῆς Παυλίνας Κερμὼρ ἦτο γνωστὸν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε σώσῃ, καὶ ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἐβράδυνε νἀποκαλυφθῇ καὶ εἰς τὸν Γερμανὸν Πατέρν. Τοῦτο ἄλλως τε δὲν ἦτο μόνον ἀναπόφευκτον ἀλλὰ καὶ σύμφορον, ἕνεκα τῶν περιστάσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἐγίνετο τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ταξειδίου. Ὁπωσδήποτε, τὸ μυστικὸν τοῦτο, τὸ αὐστηρῶς τηρηθὲν μέχρι τοῦδε, δὲν θἀνεκοινοῦτο πρὸς τοὺς κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ, Βαρίναν, Μιραμπὰλ καὶ διοικητήν. Εἰς τὴν ἐπιστροφήν, ἂν αἱ ἔρευναι ἐπετύγχανον, ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ θὰ ἐλάμβανε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρουσιάσῃ πρὸς αὐτοὺς τὴν θυγατέρα του.

Συνεφωνήθη ἐπίσης νὰ μὴ λάβουν γνῶσιν τῆς ἀποκαλύψεως οὔτε ὁ Βαλδέζ, οὔτε ὁ Παρσάλ, οὔτε κανεὶς ἐκ τῶν ναυτῶν. Ἐν γένει ἐπεδοκιμάζετο τὸ συνετὸν μέτρον τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ ἐλαττώσῃ τὰς δυσχερείας τοῦ μεγάλου ταξειδίου, ἐσκέφθη νὰ παρουσιάσῃ τὴν Παυλίναν ὡς ἀνεψιόν του Παῦλον,—καὶ ἀνωμολογεῖτο ὅτι ἡ προφύλαξις ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Τώρα, θὰ ἦτο δύσκολον νὰ περιγράψωμεν τὴν κατάπληξιν καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου,— καὶ περιττὸν ἄλλως τε, διότι τὴν φαντάζεσθε εὐκόλως,— ὅταν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀνακάλυψίν του, δηλαδὴ ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο Παυλίνα! Περιττὸν ἐπίσης νὰ περιγράψωμεν τὴν ἀμηχανίαν, τὴν στενοχωρίαν τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὁπωσδήποτε καὶ ἡ νεᾶνις, ὅταν ἐπανεῖδε, διὰ πρώτην φορὰν μετὰ ταῦτα, τὸν Ἰάκωβον Ἑλλὼκ καὶ τὸν Γερμανὸν Πατέρν... Καὶ οἱ δύο ὅμως τὴν διεβεβαίωσαν περὶ τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἐχεμυθείας των· ἡ δὲ εἰλικρινὴς αὕτη διαβεβαίωσις τὴν καθησύχασε ταχέως, βοη-

θοῦντος καὶ τοῦ ἀρρενωποῦ, τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῆς χαρακτῆρος.

— Διὰ σᾶς ὅμως θὰ εἶμαι Παῦλος... πάντοτε Παῦλος, εἶπε τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς δύο συμπολίτας της.

— Πάντοτε. . . δεσποινίς . . . ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατὴρ ὑποκλινόμενος.

— Ναί . . . ὁ Παῦλος, ὁ ἀγαπητὸς Παῦλος, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, καὶ αὐτὸ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ παραδώσωμεν τὴν δεσποινίδα Παυλίναν Κερμὼρ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρός της.

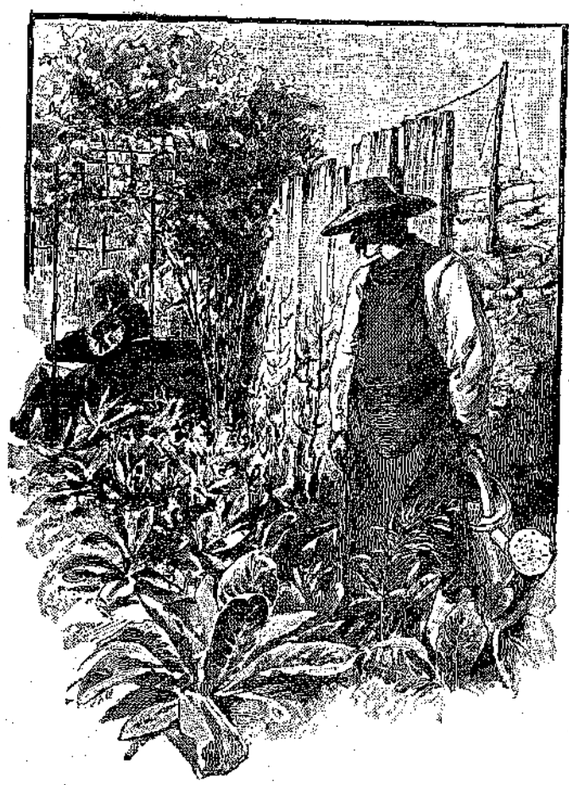

« Ὡς μόνον σύντροφον εἶχε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην. » (Σελ.225, στ.γ'.)

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Γερμανὸς Πατὴρ δὲν ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ φίλου του, ἡ ὁποία θὰ παρέτεινε τὸ ταξείδιον μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενόκου, καὶ ἴσως πέραν αὐτῶν. Τὸ τοιοῦτον δὲν τῷ ἀπήρεσκεν ἀτομικῶς, διότι ἤλπιζεν ὅτι πολλαὶ εὐκαιρίαι θὰ τῷ ἐπαρουσιάζοντο νὰ πλουτίσῃ τὴν συλλογήν του, βοτανολογῶν ἀνὰ τὴν χλωρίδα τοῦ ἄνω ποταμοῦ, καὶ συμπληρῶν οὕτω τὴν ἐπιστημονικήν του ἀποστολήν, διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ὁποίας ὁ κ. Ὑπουργὸς δὲν θὰ τον ἐμέμφετο βέβαια. . . .

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Παυλίναν Κερμώρ, δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ συγκινηθῇ βαθύτατα, συλλογιζομένη ὅτι οἱ δύο νέοι ἔμελλον νὰ συνενώσουν τὰς προσπαθείας των μὲ τὰς ἰδικάς της, νὰ την συνοδεύσουν μέχρι τῆς Σάντα-Ζουάνας, νὰ ψηφήσουν χάριν αὐτῆς τοὺς κινδύνους ποιαύτης ἐπιχειρήσεως, ναυξήσουν οὕτω τὰς πιθανότητας τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ ἡ καρδία της ἐξεχείλιζεν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν θάνατον, ἤθελε νὰ μείνῃ παρὰ τὸ πλευρόν της καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου.

— Φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ... Ὁ Θεὸς εἰξεύρει τί κάμνει...

— Ἐγὼ περιμένω νὰ ἰδῶ τὸ τέλος! ἠρκέσθη νὰ παντήσῃ ὁ γηραιὸς στρατιώτης.

Καὶ ἐγόγγυζεν ὑποκώφως, μὲ τὸ παράπονον θείου, ὁ ὁποῖος ἔχασε διαμιᾶς τὸν ἀνεψιόν του.

Ὁ δὲ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ εἶχεν εἴπῃ πρὸς τὸν Γερμανὸν Πατέρν:

— Ἐννοεῖς, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν δεσποινίδα Κερμώρ. . .

— Ἐννοῶ, τὰ ἐννοῶ ὅλα, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἀκόμη κ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἰσχυρίζεσαι, ὅτι δὲν τα ἐννοῶ καθόλου... Ἐπῆγες νὰ σώσῃς ἕνα παιδί, κ' ἔσωσες ἕνα κορίτσι... Φυσικά, δὲν εἰμπορεῖς τώρα νὰ το ἐγκαταλείψῃς.

—Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνα καὶ ἂν ἦτο Παῦλος! ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Ὄχι· ποτὲ δὲν θὰ τον ἄφινα νὰ ἐκτεθῇ εἰς τόσους κινδύνους, χωρὶς νὰ τους συμμερισθῶ. Τὸ καθῆκόν μου, τὸ καθῆκον καὶ τῶν δύο μας, Γερμανέ, θὰ ἦτο νὰ τον βοηθήσωμεν μέχρι τέλους . . .

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατὴρ σοβαρώτατα.

Συντόμως, ἰδοὺ τί διηγήθη ἡ δεσποινὶς Κερμὼρ πρὸς τοὺς δύο της συμπολίτας:

Ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ, γεννηθεὶς τῷ 1829 καὶ ἔχων σήμερον ἡλικίαν ἑξήκοντα τριῶν ἐτῶν, ἐνυμφεύθη τῷ 1859 μίαν κρεόλην ἐκ Μαρτινίκης. Τὰ δύο πρῶτα τέκνα τοῦ γάμου τούτου ἀπέθανον εἰς μικρὰν ἡλικίαν. Ἡ Παυλίνα δὲν τα εἶχε γνωρίσῃ, καὶ διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κερμὼρ εἶχον μείνῃ ἀπαρηγόρητοι.

Ὁ κ. Κερμώρ, ἀξιωματικὸς διακεκριμένος, ὤφειλεν εἰς τὴν ἀνδρείαν του, εἰς τὴν εὐφυΐαν του καὶ εἰς τὴν εἰδικήν του ἱκανότητα, τὴν ταχεῖαν του προαγωγήν. Ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα καὶ ἑνὸς ἔτους ἦτο ἤδη συνταγματάρχης. Ὁ στρατιώτης, κατόπι δεκανεὺς καὶ κατόπι λοχίας Μαρσιάλης εἶχεν ὁρκισθῇ ἀπόλυτον ἀφωσίωσιν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τοῦτον καὶ ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ του σώσῃ τὴν ζωὴν κατὰ τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου. Ἀμφότεροι, τῷ 1870 ἐπολέμησαν ἡρωϊκῶς κατὰ τῶν Πρώσσων.

Δύο ἢ τρεῖς ἑβδομάδας πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ Γαλλογερμανικοῦ τούτου πολέμου, οἰκογενειακαὶ ὑποθέσεις ἠνάγκασαν τὴν κυρίαν Κερμὼρ νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Μαρτινίκην. Ἐκεῖ ἐγεννήθη ἡ Παυλίνα. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεινῶν θλίψεων, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐβάρυνον, ὁ συνταγματάρχης ἠσθάνθη βαθεῖαν χαρὰν διὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου τούτου. Ἂν τὸ καθῆκόν του δὲν τον ἠμπόδιζε, θὰ ἐπήγαινεν ἀμέσως νὰ εὕρῃ τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν θυγατέρα του εἰς τὰς Ἀντίλλας, καὶ θὰ τας ἐπανέφερεν εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, ἡ κυρία Κερμὼρ δὲν ἠθέλησε νὰ παραμείνῃ τὸ τέλος τοῦ ὀλεθρίου πολέμου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ ἔλθῃ νὰ την παραλάβῃ. Ἐβιάζετο νὰ εὑρεθῇ πλησίον του, τὸ ταχύτερον, καὶ τὸν Μάϊον τοῦ 1871, ἐπεβιβάσθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πέτρον τῆς Μαρτινίκης ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου, τοῦ Νόρτων, κατευθυνομένου εἰς Λιβερπούλην.

Ἡ κυρία Κερμὼρ συνωδεύετο ὑπὸ γυναικὸς κρεόλης, τῆς τροφοῦ τῆς Παυλίνας, ἡ ὁποία τότε εἶχεν ἡλικίαν ὀλίγων μόνον μηνῶν. Εἶχε σκοπὸν νὰ κρατήσῃ τὴν γυναῖκα αὐτὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, ὅταν θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Νάντην τῆς Βρεττάνης, ὅπου διέμενε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της.

Τὴν νύκτα τῆς 23 πρὸς τὴν 24 Μαΐου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἐνῷ ἐβασίλευεν ὁμίχλη πυκνοτάτη, ὁ Νόρτων συνεκρούσθη μὲ τὸ μέγα ἰσπανικὸν ἀτμόπλοιον Βίγκο. Ἐκ τῆς συγκρούσεως ταύτης ὁ Νόρτων κατεβυθίσθη σχεδὸν ἀμέσως, συμπαρασύρων τοὺς ἐπιβάτας του, ἐκτὸς πέντε, καὶ τὸ πλήρωμά του, ἐκτὸς δύο ἀνδρῶν, χωρὶς τὸ ἰσπανικὸν ἀτμόπλοιον νὰ ἠμπορέσῃ νὰ δώσῃ καμμίαν βοήθειαν. Ἡ δυστυχὴς κυρία Κερμὼρ δὲν ἔλαβε καιρὸν οὔτε κἂν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ θαλαμίσκου της, κειμένου πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ σύρραξις, καὶ ἡ τροφὸς ἐχάθη ἐπίσης, μολονότι ἐπρόφθασε νὰ ἀνέλθῃ μετὰ τοῦ παιδίου εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὡς ἐκ θαύματος, τὸ παιδίον δὲν συγκατηριθμήθη μεταξὺ τῶν θυμάτων, χάρις εἰς τὴν ἀφοσίωσιν ἑνὸς ἐκ τῶν ναυτῶν τοῦ Νόρτων, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ

φθάσῃ τὸ Βίγκο, κρατῶν τὸ παιδίον.

Μετὰ τὴν καταβύθισιν τοῦ Νόρτων, τὸ ἰσπανικὸν ἀτμόπλοιον, τοῦ ὁποίου αἱ μηχαναὶ δὲν ἐπειράχθησαν ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν, μολονότι ἡ πρῴρα του ἐβλάβη ἀρκετά, ἐστάθη εἰς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς καὶ κατεβίβασε τὰς λέμβους του εἰς τὴν θάλασσαν. Αἱ παρατεταμέναι του ἔρευναι εἰς οὐδὲν ὀπέλησαν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν πλησιεστέραν τῶν Ἀντιλλῶν, ὅπου ἔφθασε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

Ἐκεῖθεν ἐπέστρεψαν εἰς τὰς πατρίδας των οἱ ὀλίγοι ναυαγοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον εὕρῃ καταφύγιον ἐπὶ τοῦ Βίγκο. Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἰσπανικοῦ ἀτμοπλοίου, ἦσαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐρεδιᾶ, πλούσιοι ἄποικοι καταγόμενοι ἐξ Ἀβάνας, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ ἀναλάβουν τὴν μικρὰν Παυλίναν. Τὸ παιδίον τοῦτο εὑρίσκετο τώρα ἄνευ οἰκογενείας; Δὲν κατώρθωσαν νὰ το μάθουν. Εἷς ἐκ τῶν δύο σωθέντων ναυτῶν ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ κορασίου ἦτο Γαλλίς, ἀλλ' ἤγνοει τὸ ὄνομά της· καὶ ἂν το ὄνομα τοῦτο δὲν ἦτο ἐγγεγραμμένον εἰς τὸ Πρακτορεῖον τοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου, πῶς θὰ ἠδύναντο νὰ το μάθουν; . . . Δυστυχῶς δὲν ἦτο, ὡς ἐξηκριβώθη ἐκ τῆς ἀνακρίσεως, τῆς σχετικῆς μὲ τὴν σύγκρουσιν τῶν δύο πλοίων.

Ἡ Παυλίνα, υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐρεδιᾶ, τοὺς ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἀβάναν. Ἐκεῖ οἱ θεοὶ γονεῖς της τὴν ἀνέθρεψαν, ἀφ' οὗ εἰς μάτην ἐπεχείρησαν νὰ ἀνακαλύψουν εἰς ποίαν οἰκογένειαν ἀνῆκεν. Εὐφυεστάτη, ἐπωφελήθη τῆς ἀνατροφῆς, τὴν ὁποίαν τῇ ἔδωσαν, καὶ ἔμαθε νὰ ὁμιλῇ τὴν γαλλικὴν ὅπως καὶ τὴν ἰσπανικήν.

Ἄλλως τε ἐγνώριζε τὴν ἱστορίαν της, διότι δὲν τῆς τὴν εἶχον ἀποκρύψῃ. Ὅθεν ἡ σκέψις της ἐφέρετο ἀκαταπαύστως πρὸς τὴν Γαλλίαν, πρὸς τὴν χώραν ὅπου πιθανὸν νὰ εὑρίσκετο ἀκόμη ὁ πατήρ της, ὁ ὁποῖος τὴν ἐθρήνει, μὴ ἐλπίζων νὰ την ἐπανίδῃ ποτέ.

Ὅσον διὰ τὸν συνταγματάρχην Κερμώρ, φαντάζεταί τις ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἀπόγνωσίς του, ὅταν συγχρόνως ἐστερήθη τῆς συζύγου καὶ τοῦ μονογενοῦς του θυγατρίου. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ταραχῶν τοῦ πολέμου, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μάθῃ ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχεν ἀποφασίσῃ ναπέλθῃ ἐξ Ἁγίου Πέτρου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν. Ἤγνοει ἑπομένως ὅτι εἶχεν ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ Νόρτων, καὶ δέντο ἔμαθεν, εἰμὴ συγχρόνως μὲ τὴν εἴδησιν τοῦ ναυαγίου. Εἰς μάτην προέβη εἰς ἀναζητήσεις. Αὗται ἄλλο ἀποτέλεσμα δὲν εἶχον, παρὰ νὰ τον πείσουν τελείως ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κόρη του ἐπνίγησαν, μεθ' ὅλων σχεδὸν τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν ναυτῶν τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ἡ λύπη τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθησαν μὴ χάσῃ τὸ λογικόν του. Συγχρόνως ἠσθένησε τόσον ἐπικινδύνως, ὥστε ἄνευ τῶν ὑπερανθρώπων περιποιήσεων τοῦ πιστοῦ του λοχίου Μαρσιάλη, ἡ οἰκογένεια Κερμὼρ θα ἐξηφανίζετο μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ της.

Ὁ συνταγματάρχης ἐθεραπεύθη, ἀλλ' ἡ ἀνάρρωσίς του ὑπῆρξε βραδεῖα. Ἀποφασίσας ἤδη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ στάδιον, τὸ ὁποῖον ἐτίμησε καθ' ὅλην του τὴν ζωήν, καὶ τὸ ὁποῖον τῷ ἐπεφύλασσε μέλλον λαμπρόν, ἔδωσε τὴν παραίτησίν του τῷ 1873. Ἦτο τότε τεσσαράκοντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ συνταγματάρχης ἔζησε μονήρης εἰς μικράν τινα ἐξοχικὴν οἰκίαν τῆς πολίχνης Σαντεναί ἐπὶ τοῦ Λείγηρος. Δὲν ἐδέχετο πλέον κανένα του φίλον, καὶ ὡς μόνον σύντροφον εἶχε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποστρατευθῇ συγχρόνως μὲ αὐτόν. Ἦτο ὡς δυστυχὴς ἐγκαταλελειμμένος ἐπὶ ἐρήμου ἀκτῆς μετὰ ναυάγιον, — τὸ ναυάγιον τῆς ἐπιγείου του εὐτυχίας.

Τέλος, μετὰ δύο ἔτη, ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ ἐξηφανίσθη. Μὲ τὴν πρόφασιν μικροῦ ταξειδίου, ἀπῆλθεν ἐκ Νάντης, ἀλλ' ὁ Μαρσιάλης εἰς μάτην ἀνέμεινε τὴν ἐπιστροφήν του. Τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του, — δέκα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, — ἀφῆκεν εἰς τὸν ἀφωσιωμένον αὐτὸν θεράποντα, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ φαίνεται ὅτι παρέλαβε μαζί του. . . ἀλλὰ ποῦ; . . .

Τοῦτο θὰ ἔμενε διὰ πολὺν καιρὸν μυστήριον ἀνεξιχνίαστον.

Ὁ συμβολαιογράφος τῆς οἰκογενείας ἐνεχείρισεν εἰς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην τὸ σχετικὸν δωρητήριον, συνοδευόμενον ἀπὸ τὴν ἑξῆς σημείωσιν:

« Ἀποχαιρετῶ τὸν γενναῖον συστρατιώτην, μὲ τὸν ὁποῖον ἠθέλησα νὰ μοιρασθῶ τὴν περιουσίαν μου. Ἂς μὴ ζητήσῃ νὰ μ' ἐπανεύρῃ, διότι θὰ ἦτο μάταιον. Ἀπέθανα πλέον δι' αὐτόν, ἀπέθανα διὰ τοὺς φίλους μου, ἀπέθανα δι' αὐτὸν τὸν κόσμον, — ὅπως ἀπέθαναν κ' ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἠγάπησα περισσότερον ἐπὶ τῆς γῆς. »

Τίποτε ἄλλο.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Κρατῶ τὴν ὑπόσχεσιν πού σας ἔδωσα, ἀγαπητά μου παιδάκια, καὶ ἀπὸ σήμερα ἀρχίζω νὰ σας διηγοῦμαι τὴν καινούργια ἱστορία, ἀκόμη ὡραιότερη καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Φασουλάκη.

Γιατὶ ἔμαθα ὅτι εἴσθε καλὰ παιδάκια, καὶ ὅτι ἐκάματε ὡραίας ἐξετάσεις. Ἀκόμη καὶ οἱ μικρότεροι ἀπὸ σᾶς, ποῦ δὲν εἶχαν μαθήματα, εἶπαν καὶ αὐτοὶ εὔμορφα ποιηματάκια. Ἀλήθεια;

Ἐλᾶτε τώρα μαζί μου. Θὰ σας ὁδηγήσω εἰς ἕνα λαχανόκηπο. Εἶνε μεγάλος· ἔχει καὶ σπιτάκι, καὶ δένδρα, καὶ πουλιά, καὶ σκιές, καὶ νε-

ρά, καὶ δροσιά. Τί εὔμορφα ποῦ εἶνε ἐδῶ, τώρα μάλιστα μὲ τὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ!

Κυττάξετε τὰ λάχανά του καὶ τὰ μαρούλια του. Τί μεγάλα ποῦ εἶνε! Ξεύρετε γιατί; Γιατὶ μέσα σὲ κάθε λάχανο κατοικεῖ ἀπῶνα ἀγοράκι, καὶ μέσα σὲ κάθε μαροῦλι, κατοικεῖ ἀπῶνα κοριτσάκι.

Νὰ ἕνα ἀγοράκι ποῦ ξεπροβάλλει μέσα ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο λάχανο. Νὰ ἀντίκρυ του καὶ ἕνα κοριτσάκι, ποῦ ξεπροβάλλει μέσα ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο μαροῦλι.

Τί εὔμορφα, τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε καὶ τὰ δυό! Καὶ τί μικρούτσικα τὰ καϊμένα!...

Τὸ ἀγοράκι ποῦ κατοικεῖ εἰς τὸ λάχανο, ὀνομάζεται Λ α χ α ν ά κ η ς. Τὸ κοριτσάκι ποῦ κατοικεῖ εἰς τὸ μαροῦλι, ὀνομάζεται Μ α ρ ο υ λ ι ώ.

Τὸ λάχανο τοῦ παιδιοῦ εἶνε φυτευμένο εἰς τὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ τετραγώνου τῶν λαχάνων. Τὸ μαροῦλι τοῦ κοριτσιοῦ εἶνε φυτευμένο εἰς τὴν τελευταία γραμμὴ τοῦ τετραγώνου τῶν μαρουλιῶν.

Ὥστε *λοιπὸν τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ ἀγοράκι* εἶνε γείτονες, γιατὶ τὰ πράσινα σπιτάκια των εἶνε ἀντίκρυ-ἀντίκρυ.

Καὶ γι' αὐτό, ὁ Λαχανάκης καὶ ἡ Μαρουλιὼ ἔγιναν φίλοι.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ο λη παράξενη αὐτὴ ἡ λέξις: γραμματοσυλλέκτης! Ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ τὸν συλλέγοντα γ ρ ά μ μ α τ α, σημαίνει τὸν συλλέγοντα γ ρ α μ μ α τ ό σ η μ α... Ἀλλ' ἤτο ἤδη ἀρκετὰ μεγάλη ἡ λέξις γραμματόσημον, τὸ δὲ τρισύνθετον γ ρ α μ μ α τ ο σ η μ ο σ υ λ λ έ κ τ η ς θὰ ἦτο ὁλωσδιόλου ἀνυπόφορον, καὶ δι' αὐτὸ ἡ κοινὴ συνήθεια τὸ ἐσυντόμευσεν. Οὕτως, οἱ συλλέγοντες γραμματόσημα ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται γραμματοσυλλέκται, καὶ ὅσοι εὑρίσκουν τὸ ἐπίθετον ἐσφαλμένον, εἰμποροῦν νὰ μεταχειρίζωνται ἓν ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει ὁλόκληρον τὸ γραμματόσημον καὶ ἴσως ἐκφράζει τὸ πρᾶγμα καλλίτερα: τὸ ἐπίθετον γ ρ α μ μ α τ ο σ η μ ό φ ι λ ο ς...

Ἀλλὰ σταθῆτε! ὁ σκοπός μου δὲν εἶνε νὰ σας κάμω σήμερον μάθημα γραμματικῆς καὶ ἐτυμολογίας. Ἠξεύρετε, ὅτι δὲν μου ἀρέσουν τόσον τὰ σχολαστικά, καὶ ὅτι δὲν δίδω καὶ πολλὴν σημασίαν εἰς τὰς λέξεις. Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρουν περισσότερον τὰ πράγματα. Καὶ ἂν ἤρχισα οὕτω τὴν ἐπιστολήν μου, εἶνε διότι τὰ νέα γραμματόσημα καὶ τὰ νέα εἰκονογραφημένα Δελτάρια, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν κατ' αὐτάς, μ' ἔκαμαν νὰ ἐνθυμηθῶ τὰς συλλογὰς καὶ τοὺς συλλέκτας των, καὶ εὑρέθην εἰς κάποιαν ἀμηχανίαν πῶς νὰ ὀνομάσω μὲ μίαν λέξιν τοὺς τελευταίους αὐτούς.

Ἀλήθεια, τὰ εἴδατε τὰ νέα μας γραματόσημα καὶ τὰ νέα Δελτάρια; Σᾶς ἤρεσαν τὰ εἰκονογραφημένα Δελτάρια μὲ τὴν πλουσίαν συλλογὴν τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν μνημείων, καὶ τὰ γραμματόσημα μὲ τὸν πτερόποδα Ἑρμῆν καὶ τὴν ἀρχαϊκήν των διακόσμησιν;... Ἤκουσα πολλὰ παράπονα ἐναντίον των. Ἄλλοι τὰ ἤθελαν πρόστυχα, ἄλλοι τὰ εἶπαν κακότεχνα, ἄλλοι παρεπονέθησαν ὅτι δὲν ἔχουν ἀρκετὴν γόμαν διὰ νὰ κολλοῦν... Ἠξεύρω ὅμως ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν εἶνε μεμψίμοιρα καὶ ὅτι εὐχαριστοῦνται εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς μεγάλους. Φαίνεται, ὅτι κατὰ τοῦτο εἶμαι κ' ἐγὼ παιδί, διότι εὐχαριστοῦμαι εὔκολα, καὶ τὰ νέα μας γραμματόσημα μοῦ ἤρεσαν. Βέβαια, δὲν ἔχουν τὴν λεπτὴν τέχνην τῶν Ὀλυμπιακῶν μας, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀριστουργήματα, ἀπὸ τὰ ὡραιότερα πραγματικῶς γραμματόσημα τοῦ κόσμου· εἶνε ὅμως καὶ αὐτὰ ἀρκετὰ εὔμορφα· ἔπειτα ἔχουν τὴν ἑλληνικὴν εὐγένειαν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ... Κανὲν ἄλλο Κράτος δὲν ἐκδίδει γραμματόσημα τόσον λαμπρῶς στολισμένα, μὲ τὴν αἴγλην τῆς μεγάλης ἀρχαιότητος. Διὰ τοῦτο τὰ ἑλληνικὰ γραμματόσημα, μὲ τοὺς μαιάνδρους των, μὲ τὰ κιονόκρανα, μὲ τὰς Ἑρμᾶς των, μὲ τὰ ἀετώματά των, μὲ τὰ ἅρματά των —ὅλα ἐμβλήματα γνησίως ἑλληνικά,— διακρίνονται καὶ διαπρέπουν εἰς τὰς συλλογάς. Ἐμπρὸς των τὰ ξένα γραμματόσημα φαίνονται ὡς βάρβαρα.

Τώρα, ἐπειδὴ κάθε ἔκδοσις νέων γραμματοσήμων ἐνδιαφέρει κυρίως τοὺς γραμματοσυλλέκτας, ἂς εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις καὶ δι' αὐτούς. Ὑποθέτω, ὅτι ὅλοι ὅσοι μὲ ἀναγινώσκουν, εἶνε ἢ ὑπῆρξαν γραμματοσυλλέκται. Δὲν ὑπάρχει παιδί, ποῦ νὰ μὴ κατελήφθη, εἴτε διὰ πολὺν εἴτε δι' ὀλίγον καιρόν, ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτήν. Κ' ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἤμην εἰς τὴν ἡλικίαν σας, πόσον καιρὸν καὶ πόσα χρήματα ἐξώδευσα διὰ μίαν συλλογήν, ἡ ὁποία δὲν ἔφθασε ποτὲ οὔτε... τὸ δεκάκις χιλιοστὸν τῆς τελειότητος! Ἀλήθεια, τί κόπος χαμένος! Ἂν μία συλλογὴ γραμματοσήμων, διὰ νὰ εἶνε τελεία, πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ ὅλα τὰ ἐκδοθέντα γραμματόσημα εἰς τὸν κόσμον, —ἂν οὔτε ὁ Τσάρος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν σχετικῶς τελειοτέραν συλλογήν, δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν συμπληρώσῃ, διότι λείπουν ἑκατοντάδες γραμματοσήμων, —ἂν συλλογὴ ἐξ εἴκοσι χιλιάδων διαφόρων γραμματοσήμων, ταινιῶν καὶ δελταρίων δὲν ἔχῃ πλέον καὶ τόσην σημασίαν, — φαντασθῆτε τί εἶνε αἱ συλλογαί, αἱ ἐκ 500 ἢ 1000 τεμαχίων, τὰς ὁποίας μὲ τόσους κόπους καὶ ἀγῶνας καταρτίζουν οἱ κοινοὶ γραμματοσημόφιλοι! Ματαιοπονία, καὶ τίποτε περισσότερον.

Καὶ ὅμως, δὲν εἶνε ἀνωφελὲς πρᾶγμα ἡ κατάρτισις μιᾶς συλλογῆς, ἔστω καὶ τῆς ἀτελεστέρας. Οἱ παιδαγωγοὶ μάλιστα τὴν συνιστοῦν, — θὰ το πιστεύσετε; — ὡς κάτι τι ὠφέλιμον. Πρῶτον εἶνε μία ὡραία διασκέδασις, μία μεγάλη εὐχαριστησις. Δεύτερον εἶνε μία ἀκουσία οὕτως εἰπεῖν μελέτη· διότι πόσην ἱστορίαν καὶ πόσην γεωγραφίαν δὲν ἀναγκάζεται νὰ μάθῃ κανείς—ἢ καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ,—συλλέγων γραμματόσημα! Τρίτον, συνειθίζει τοὺς μικροὺς ἑνωρὶς εἰς τὸ νὰ ἔχουν μέθοδον καὶ τάξιν. Τέταρτον, τοὺς ἐξασκεῖ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, εἰς τὴν ἐμπορικὴν συναλλαγήν, καὶ τοις παρέχει ὀλίγην πεῖραν τοῦ κόσμου,—τὴν ὁποίαν φεῦ! τὰ βιβλία καὶ τὰ σχολεῖα δὲν δίδουν πάντοτε...

Βλέπετε, ὅτι ἔχει καὶ τὰ καλά της ἡ συλλογὴ τῶν γραμματοσήμων. Νὰ σας εἴπω ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ θὰ ἐπροτιμοῦσα τὰς συλλογὰς τῶν ἐντόμων καὶ τῶν κογχυλίων, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν νὰ γίνωνται τοῦ συρμοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην. Τὰ παιδιὰ διασκεδάζουν καὶ ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτὰς πολὺ περισσότερον, φαίνεται δὲ ὅτι —ἐπειδὴ πάντοτε οἱ συρμοὶ παρέρχονται,— ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ μικρόκοσμος θὰ βαρεθῇ τὰ γραμματόσημα καὶ θὰ ἐπιδοθῇ σύσσωμος εἰς τὰ ἔντομα καὶ εἰς τὰ κογχύλια. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε, νεαροί μου γραμματοσημόφιλοι! θὰ περάσουν πολλὰ χρόνια διὰ νὰ γίνῃ αὐτό, —καὶ εἰμπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τὴν Εὐτυχία πάντα προσμένω
Ὅλος λαχτάρα καὶ καρδιοχτύπι,
Σὰν νάνε κάτι καλὸ χαμένο
Ποῦ εἶχα πρώτα καὶ τώρα λείπει.

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο δὲ θέλω χάρι
Κι' ἐλεημοσύνη δὲν θὰ ζητήσω.
Τὴν Εὐτυχία ποῦ μοῦχουν πάρῃ,
Τὴν Εὐτυχία γυρεύω πίσω.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 215)

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλειοῦς καὶ τῆς Ἀγλαΐας, ἐπὶ καθαρᾶς κλίνης, ἐντὸς θερμοῦ δωματίου, περιεστοιχισμένος ἀπὸ τὰς δύο ἠγαπημένας του καὶ ἀναμένων τὸν ἰατρόν. Εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους οὐδεὶς εἶχε μείνῃ. Ἡ θύρα ἦτο κλειστή. Καὶ αὐτὸς ὁ Κέρβερος εἶχε παρακολουθήσῃ τὸν ἀσθενῆ κύριόν του.

Δ'

— Ἐφέτος μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ σας φέρῃ πλέον ὁ καϊμένος ὁ μπάρμπα Σταῦρος ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς, εἶπεν ὁ ἰατρός, θλιβερῶς κινῶν τὴν κεφαλήν, εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὸν ἀσθενῆ.

— Εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εὑρίσκεται, προσέθηκε, φοβοῦμαι ὅτι θὰ τῷ ἔλθῃ πυρετός, πυρετὸς πολὺ δυνατός. Σᾶς εἰδοποιῶ νὰ μὴ φοβηθῆτε, διότι θὰ παραληρῇ ἴσως...

Καὶ μετά τινα σιγήν, ἀποχαιρετῶν τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν, ἔρριψε, μὲ τὴν ψυχρότητα τοῦ ἰατροῦ, τὰς ὀλίγας ταύτας ἀπελπιστικὰς λέξεις:

— Ἂν τῷ ἔλθῃ ἔξαφνα ὁ πυρετὸς αὐτός, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἐλπίς.

Καὶ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Πόσον συνεπάθει εἰς τὸν καλόν, ἄνθρωπον περὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἰατρὸς δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἐλπίδα!

Καὶ ἐσυλλογίζετο, ὅτι τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀγαθήν του καρδίαν. Ὦ! τὸν καϊμένον τὸν μπάρμπα-Σταῦρο! ν' ἀποθάνῃ εἰς τὰ χέρια της αὐτός, ὁ ὁποῖος τοσάκις τῇ ἐπροξένησε πολλὴν χαρὰν καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν μὲ τὴν ἀπλοϊκήν του συναναστροφὴν καὶ τὰ εὐγενικά του δῶρα, τὰς ἀπὸ ἄνθη ἀμυγδαλῆς ἀνθοδέσμας του. Τὸν δυστυχῆ μπάρμπα-Σταῦρο! Καὶ νὰ βλέπῃ τώρα μέσα εἰς τὴν οἰκίαν της νὰ καταβάλλεται τόσον ταχέως ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ὁ ὑγιέστατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος! Καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἐλπίδας περὶ τῆς ζωῆς του ὁ ἰατρός! Ἀ! τὸν δυστυχῆ τὸν μπάρμπα-Σταῦρο, πῶς τον ἐλυπεῖτο, καὶ πῶς τον ἔκλαιεν.

Ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Μπάρμπα-Σταῦρο, τῷ λέγει, θάρρος! ὁ ἰατρὸς εἶπε πῶς εἶσαι καλλίτερα.

— Ἄχ! κυρία Ἀθηνᾶ, ἐγὼ ξεύρω πῶς εἶμαι, ἐγὼ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ποῦ δὲν εἶμαι καλά, καὶ τί λέει ὁ ἰατρὸς δὲν τα ἐξετάζω... Ἄχ! κυρία Ἀθηνᾶ, ὁ μπάρμπα-Σταῦρος δὲν θὰ σας φέρῃ πλέον ἀμυγδαλιές.

— Καλέ, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές; διέκοψεν ἡ κυρία Ἀθηνᾶ συγκινουμένη ἐν νέῳ, ἐνῷ ἡ Ἀγλαΐα καὶ ἡ Κλειὼ ἤρχιζον τὰ δάκρυα.

— Αὐτὸ ποῦ σου λέω, κυρία Ἀθηνᾶ, ξεύρω ἐγὼ τὴν κατάστασί μου· μόνο μιὰ χάρι θὰ σε παρακαλέσω...

— Ἐλεύθερα, μπάρμπα-Σταῦρο, εἶπεν ἡ κυρία Ἀθηνᾶ, νεύουσα εἰς τὰς θυγατέρας νὰ ἐξέλθουν. Καὶ ἀφοῦ αὗται ἐξῆλθον:

— Ἔχω ἕνα παιδί, κυρία Ἀθηνᾶ...

— Μᾶς το εἶπες, μπάρμπα-Σταῦρο, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μᾶς το ἔφερες νὰ το ἰδοῦμε τώρα τόσα χρόνια...

— Δὲν σᾶς το ἔφερα, κυρία Ἀθηνᾶ, διότι ἦταν μωρό, ὅταν σᾶς ἐγνώρισα, καὶ ἔπειτα τὸ εἶχα σὲ μιὰ γυναῖκα δώσῃ ποῦ το ἀνεθρεφε, καὶ ὅταν ἀπέθανεν ἔξαφνα ἐκείνη ἡ καλὴ γυναῖκα ἀντιπροπέρυσι, τῶκλεισα 'στὸ ὀρφανοτροφεῖο τοῦ Χατζῆ-Κώστα τὸ ὀρφανό μου, καὶ δὲν το ἔβλεπα παρὰ μόνον τὲς γιορτάδες. Βλέπεις, μοῦ ἐσπάρασε τὴν καρδιὰ ἅμα τῶβλεπα τὸ καϊμένο, καὶ συλλογιζόμουν πῶς μοῦ το ἐχάρισεν ὁ Θεός! Ἀπάνω σὲ πολὰ μεγάλη δυστυχία ἀπέκτησα αὐτὴν τὴν παρηγοριὰ τῶν γηρατείων μου, καὶ πῶς εἰς ἕνα βρέφος ἔγινα πατέρας, ἐνῷ δὲν ἠμποροῦσα νὰ διατηρήσω τὸν ἑαυτόν μου.... Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ το ἀναθρέψω, ἀφοῦ ὁ Θεὸς καὶ ἡ συμφορὰ μοῦ το ἔρριψαν 'στὴν ἀγκαλιά μου τὸ ἀδύνατο πλάσμα... τὸ ὀρφανό... Ἄχ! κυρία Ἀθηνᾶ, εἶνε ἕνα ἀγγελοῦδι, καὶ πρὶν πεθάνω ἤθελα νὰ το φιλήσω καί, νὰ του 'πῶ, πῶς ἐσᾶς μόνο ἔχει 'ς αὐτὸν τὰν κόσμο γονεῖς.

Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, καί, ἐνῷ αὐτὰ ἔτρεχον ἄφθονα, λέγει:

— Ἂν θέλῃς, μπάρμπα-Σταῦρο, νὰ στείλωμε νὰ το φέρωμε τὸ παιδί σου, θὰ το κάμωμεν μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν...

— Ἄχ! ναί, κυρία Ἀθηνᾶ, νὰ μοῦ το φέρετε, νὰ το ζητήσετε ἀπὸ τὸ ὀρφανοτροφεῖο τοῦ Χατζῆ-Κώστα νὰ το ἀφήσουν νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ ἰδῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ πρὶν κλείσω τὰ μάτια τὴν γλυκειὰ μορφὴν τοῦ Κίμωνός μου.

Τώρα πλέον ἡ κυρία Ἀθηνᾶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς. Ὀλολύζουσα, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ κατέφυγεν εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Ζητεῖ τὸ παιδί του, τῷ λέγει, νὰ τοῦ το φέρωμεν νὰ το ἰδῇ, καί το λέγουν Κίμωνα.

Καὶ ἐκάθησε, χύνουσα ἄφθονα δάκρυα πλησίον τοῦ κυρίου Φιλίππου, ὅστις συγκεκινημένος καὶ αὐτός:

— Νὰ στείλωμεν νὰ φέρωμεν εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα τὸ ἀγοράκι του, ἀμέσως πρὶν ἀποθάνῃ ὁ καλὸς ἄνθρωπος.

Καὶ προσέθηκε μὲ σιγαλὴν φωνήν:

— Ὦ! Θεέ μου! τί σύμπτωσις νὰ το λέγουν Κίμωνα.

Ἐξῆλθε δὲ ἐπὶ τῶν δύο βακτηριῶν του στηριζόμενος καὶ συγκεκινημένος ὁ κύριος Φίλιππος, καὶ ἔδωκε διαταγὰς νὰ ὑπάγωσιν ἀμέσως εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τοῦ Χατζῆ-Κώστα καὶ νὰ ζητήσωσι τὸ δυστυχὲς τέκνον, διότι ἀποθνήσκει ὁ μπάρμπα-Σταῦρος.

— Ὑπάγωμεν, λέγει ἐπιστρέψας εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν, ὑπάγωμεν νὰ παρηγορήσωμεν τὸν δυστυχῆ πατέρα, ἕως ὅτου νὰ φέρουν τὸ τέκνον του.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μπάρμπα-Σταύρου, καὶ εὗρον τὰ δύο των κοράσια ἐκεῖ νὰ κλαίωσιν ἀπαρηγόρητα, καὶ ἐπρόφθασαν τὸν μπάρμπα-Σταῦρο νὰ λέγῃ εἰς αὐτά:

— Πόσον σᾶς ὁμοιάζει ὁ Κίμων μου ... Νά τον ἀγαπᾶτε ὡσὰν ἀδελφό σας, γιατὶ σᾶς ἰμοιάζει, πολὺ σᾶς ἰμοιάζει....

Καὶ αἴφνης προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θύραν ἐνῷ εἰσήρχοντο ὁ κύριος Φίλιππος καὶ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ τοὺς προσήλωσεν ἀπλανεῖς, καὶ αἱ παρειαί του ἤρχισαν νὰ χρωματίζωνται. Ἀπώθησεν ὀλίγον τὸ σκέπασμά του ὁ δυστυχὴς ἀσθενὴς ὡς ἐὰν εἶχε στενοχωρίαν. Ἦτο ἡ στενοχωρία τοῦ πυρετοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε προϊδῇ καὶ ἐφοβεῖτο ὁ ἰατρός. Καὶ ἤρχισε νὰ παραληρῇ:

— Νάτος, νάτος, ἄχ! πῶς τρέχει!.. Καϊμένος πατέρας! Φωνάζει «Κίμων, Κίμων, σώσατε τὸν Κίμωνά μου, τὸ παιδί μου». Ἄχ!

Ἐσιώπησεν ὀλίγον ὁ ἀσθενής, ἐνῷ τὰ χείλη του ἐκινοῦντο ὡς ἐὰν παρελήρει ἀκόμη· ἐνῷ δὲ ὅλοι ἐγονυπέτησαν γύρω εἰς τὴν κλίνην του καὶ ὁ κύριος Φίλιππος ἐρρίφθη, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, εἰς μίαν καθέκλαν. καὶ ὅλων τὰ δάκρυα ἔτρεχον ἄφθονα. αὐτὸς ἐξηκολούθησεν ὑψῶν τὴν φωνήν:

— Φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὡς ποῦ νὰ γυρίσω ἤτανε καμένο!... ὅλη ἡ Κωνσταντινούπολις καίεται, ὅλο τὸ Σταυροδρόμι. Περιπατῶ μέσα εἰς τὲς φλόγες. Ἐκεῖ 'στὰ Μνημματάκια βλέπω ἕναν ἄνθρωπον... Νάτος! νάτος! πῶς φωνάζει γιὰ τὸ παιδί του:

— «Κίμων! Κίμων! Σώσατε τὸν Κίμωνά μου, τὸ παιδί μου!»...

Ἐδῶ πλέον ὁλοφυρομένη ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΑΣΧΟΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γιάγκος εἶχε θυμώσῃ πολὺ τὴν μητέρα του. Ἐπομένως ἐφοβεῖτο εἰς τὸ γεῦμα μὴ χάσῃ τὸ φροῦτό του.

Τῷόντι, μόλις ἔφερεν τὰ φροῦτα, ἡ μητέρα μὲ τόνον ἐπιπλήξεως τὸν ἐρωτᾷ:

— Ἂν ἐσὺ τώρα εἶχες ἕνα τέτοιο κακὸ παιδί, τί θὰ ἔκανες;

Καὶ ὁ Γιάγκος:

— Θά του ἔλεγα: Ἔλα, πάρε πιὰ καὶ σήμερα, μὰ ἂν το ξανακάμῃς.....

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεπτοῦ τοῦ Ὀλύμπου

Μετὰ τοῦ παρόντος φύλλου διανέμεται Ἀγγελία καὶ Δελτίον Ἐγγραφῆς εἰς τὰ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑ χαρᾶς δημοσιεύω σήμερον τὴν εἰκόνα τῆς συνδρομητρίας μου *Εὐφροσύνης Δημητρακοπούλου*, ἀνεψιᾶς τοῦ φίλου συγγραφέως καὶ δημοσιογράφου κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου, ἡ ὁποία ἔτυχε φέτος τοῦ βραβείου Μπόταση, τοῦ ἀπονεμομένου εἰς τὴν ἀρίστην τῶν ἐξωτερικῶν μαθητριῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείου.

Καὶ τὸ Ράλλειον βραβεῖον, διὰ τὸ ὁποῖον διαγωνίζονται αἱ ἐσωτερικαὶ μαθήτριαι, ἔλαβε φέτος μαθήτρια ἔχι ξένη εἰς τὸν κύκλον μας, — ἡ *Ζωὴ Ἀναστασίου*, ἡ ὁποία ἕως πέρυσι ἦτο συνδρομήτριά μου καὶ εἶχε τὸ ψευδώνυμον *Ἀθῶα Ποιμενίς*. Ἐπειδὴ ὅμως, κατὰ σύμπτωσιν ὡς μανθάνω, δὲν ἀνενέωσε τὴν συνδρομήν της καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἶνε πλέον εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν, δὲν δύναμαι νὰ δημοσιεύσω καὶ τὴν εἰκόνα της, μεθ' ὅλην τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθην διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς φίλης μου. Λυποῦμαι πάρα πολὺ δι' αὐτό· ἀλλ' ἐδήλωσα, ὅτι μόνον τῶν ἐν ἐνεργείᾳ συνδρομητριῶν θὰ δημοσιεύω τὰς εἰκόνας, ὅταν βραβεύωνται, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κάμω παρατυπίαν, ἡ ὁποία πιθανὸν καὶ νὰ παρεξηγεῖτο.

ΤΟ «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ»

Ἡ διεύθυνσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Πινακοθήκη», ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς φωτοτυπικῶς ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔργα τοῦ Γύζη, τοῦ μεγάλου Ἕλληνος ζωγράφου, τὸ «Κρυφὸ Σχολεῖο». Ἡ εἰκὼν αὕτη, ὡς ἐκ τοῦ θέματός της, ἐνδιαφέρει ἐξόχως τοὺς Ἑλληνόπαιδας, καὶ νομίζω ὅτι κάθε παιδικὸν δωμάτιον πρέπει νὰ στολισθῇ μὲ αὐτήν. Ἡ φωτοτυπία εἶνε πάρα πολὺ ἐπιτυχημένη καὶ μεγάλη ὅσον δύο ὁμοῦ σελίδες τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τοῦ πλατέος τῆς περιθωρίου. Παντοῦ πωλεῖται φράγκα τρία. Ἀλλ' ἐξαιρετικῶς, χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἡ διεύθυνσις τῆς «Πινακοθήκης» παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» τὴν λαμπρὰν αὐτὴν φωτοτυπίαν *μόνον ἀντὶ φράγκων δύο (2)*. Ὅποιος λοιπὸν θέλει νὰ στολίσῃ τὸ δωμάτιόν του μὲ τὴν θαυμασίαν εἰκόνα τοῦ Γύζη, ἂς μοῦ στείλῃ δύο φράγκα καὶ θὰ τὴν λάβῃ ἀσφαλῶς. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ περάσουν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου καὶ νὰ τὴν ἀγοράσουν.

ΑΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ὁ κύριος Βαρῶνος Μυγχάουζεν, ὁ διάσημος περιηγητὴς καὶ διασημότερος ψεύστης, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἐκρύφθη τόσον καλὰ διὰ νὰ μὴ τὸν καταπιῇ ὁ κροκόδειλος, ἐν τούτοις ἀνακαλύπτεται μόλις στραφῇ τὰ φύλλον οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιᾷ πλευρὰ τῆς εἰκόνος νὰ γίνῃ βάσις. Θὰ τὸν ἰδῆτε τότε ἐσφηνωμένον ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ ἑνὸς δένδρου ἕως τὴν ρίζαν τοῦ ἄλλου, μεταξὺ τῶν ὀνύχων τοῦ τέρατος καὶ τῶν κάτωθεν ὑδροβίων φυτῶν, ὅπως τὸν βλέπε καὶ ἀπέναντι.

Ἡ πληθώρα τῆς ὕλης μ' ἐμποδίζει πάλιν νὰ παντήσω ἐν ἐκτάσει εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολὰς αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος. Θὰ ἀναβάλω μερικὰς διὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, θὰ παραλείψω δὲ καὶ ὅλας τὰς Πληροφορίας καὶ τοὺς Ἀσπασμούς.

Μίαν ἐξαίρεσιν μόνον θὰ κάμω διὰ τὸν *Θεαγένην*, ὁ ὁποῖος, καθὼς βλέπετε εἰς τὰς Δημοσιεύσεις, ἐκδίδει προσεχῶς ἓν βιβλίον του, — «Ροδοδάκτυλος Ἠώς» ὀνομάζεται - καὶ πρέπει νὰ σᾶς τὸ συστήσω. Ὑποθέτω ὅτι καλὰ πράγματα θὰ ἔχῃ μέσα, ἂν κρίνω ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς καὶ ἀπὸ τὴν ἐν γένει ὁρᾶσιν τοῦ φίλου μου αὐτοῦ εἰς τὸν κύκλον μας. Ἄλλως τε ὡς φίλοι καὶ συνάδελφοι πρέπει νὰ βοηθῆσθε ἀμοιβαίως, καὶ ὅταν ἕνας ἀπὸ σᾶς ζητῇ νὰ ἐκδώσῃ τὸ πρῶτον του βιβλίον, ὀφείλετε νὰ ἐγγράφεσθε ὅσοι δύνασθε.

Μίαν ἐξαίρεσιν καὶ διὰ σέ, *Βοσκὲ τῆς Ἐρήμου*. Στεῖλέ μου σεβπαρακαλῶ, τὴν διεύθυνσίν σου, διότι τὴν ἔχασα καὶ δὲν ἠξέρω ποῦ νὰ σοῦ στείλω κάτι τετράδια Μ. Μυστικῶν.

Ἐρμῆ τῶν Κυθήρων (Ο. Ν.) σοῦ ἐγκρίνω τὸ νέον ψευδώνυμον ποῦ ἐπιθυμεῖς, καὶ ἀναμένω ἐπιστολήν σου «μὲ περισσότερα καὶ καθαρότερα.»

Κύκνειον Ἆσμα, πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς... Ἐννοεῖς;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἕλλην Βῶρκε* (Μ. Β αὐτό, ἦτο ἐλεύθερον·) *Ἐφεπακὴν Μαργαρίταν* (Ε. Σ.) καὶ *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* (Α. Η.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Κόρη τῶν Ἄλπεων* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Μικρὰν Κατεργάραν*, *Ἀριάδνην τῆς Κρήτης* καὶ *Νέον Ναύτην* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Πλευριτωμένος Γάτος* μὲ τὴν *Χιωτοπούλαν*, *Χρυσοθήραν τῆς Ἀφρικῆς*, *Μυστικὸν Ψευδώνυμον*, *Ζίκ-Ζὰκ* καὶ *Χαραυγήν* — τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* μὲ τὴν *Εὔθυμον Κόρην* καὶ *Ἀντιλιάτικην Βραδυάν* — ἡ *Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Ἄνθος Ἀνθέων* καὶ *Πειραϊκὴν Ἀδραν* — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Μαραμένον Φύλλον* (μὲ τὸνομά του,) *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* καὶ *Ἔνδοξον Ψαριανήν* — ὁ *Παραδαλὸς Γάτος* μὲ τὸ *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* (διὰ νὰ ἀλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Θεαγένην*, *Ἐαρινὸν Ἄρωμα*, *Κόκκην τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Σαρδανάπαλον* — ὁ *Ἀτίθασσος* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Σκαφιδάκι*, *Ξανθὴν Βοῦπιδα* καὶ *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* (ὡμίλησεν ὁ ἴδιος ὁ Κασκαμπέλ, διότι ἦτο καὶ ἐγκαστρίμυθος·) *Μέλλουσαν Καλόγηραν* (αὐτὸ συμβαίνει κάποτε· τὰ τετράδια λερώνονται κατ' ὀλίγον· ἴσως, ἂν εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ στείλῃς ἓν ἄλλο, θὰ ἦτο καλλίτερα·) *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* (χαίρω ὅτι τὸ διήγημά μου ἐκεῖνο συνετέλεσε νὰ πάρῃς ἄριστα·) *Ἀδραν τῆς Κερκύρας*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (ἔστειλα·) *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος*, *Αἰκατερίνην Πολλάκη* (ἔλαβον·) *Καραμπαμπᾶν* (χαίρω πολὺ ποῦ θὰ μοῦ γράφῃς τώρα τακτικά·) *Ἐφεσίαν Κόρην* (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) *Ἀνεμοζάλην* (τί κρῖμα ποῦ δὲν ἔχω σήμερα τόπον διὰ πληροφορίας!) *Κρητικὸν Κάσταρον* (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν ζωγραφιάν·) *Νέμον* (εἰς τὴν πατρίδα σου ἔχω δύο συνδρομητάς: τὸ *Ἀρράκι τοῦ Γαλατερῆ* καὶ τὸ *Κῦμα τῆς Ἀμάστρεδος*, οἱ ὁποῖοι εὐχάριστος θὰ μάθουν ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ ἀνταλλάξῃς μετ' αὐτῶν Μ. Μυστικά καὶ μὲ τὰ ὀνόματά των·) *Ἀτρόμητον Ἱεραπόστολον* (εὖγε διὰ τὰς μεταφράσεις· δυστυχῶς ὅμως δὲν δημοσιεύω μεταφράσεις τῶν συνδρομητῶν μου, ἀλλὰ μόνον τῶν συνεργατῶν μου·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* (*καμμίαν* πληροφορίαν σήμερα· τοῦ ψευδωνύμου ἐκείνου ἠμπορεῖς νὰ κάμῃς χρῆσιν, ἀλλὰ σοῦ λέγω ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσει, διότι κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἐνοήσῃ, καὶ οὔτε εἶνε εὔκολον, ἀλλ' ἀπεναντίας δυσκολοπρόφερτον·) *Ἀετὸν τοῦ Ὀλύμπου* (διατί στέλλει καὶ αἰνίγματα; δὲν εἶδες τί λέγει ὁ δδηγός;) *Ἀταβύριον Ρόδου*, ([Ε] καὶ διὰ τὰς νέας Αἰγυπτιακὰς Σελίδας·) *Χωλὸν Διάβολον*, ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· πολὺ μ' εὐχαρίστησες ποῦ μοῦ ἔστειλες τὴν φωτογραφίαν σου· εἴθε νὰ βραβευθῇς γρήγορα διὰ νὰ μοῦ στείλῃς καὶ μεγαλητέραν πρὸς δημοσίευσιν·) *Ἀμαρυλλίδα* (ἐστάλησαν) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ἰουλίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Αὐγούστου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

292. Λεξιγριφος.

Εἴδες αἰνίγματα ἱκανά,
Ἴδες καὶ τοῦτο τώρα:
Μὲ νόταν καὶ μὲ σατανᾶ
Κάποια θὰ εὕρῃς χώρα.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα.

293. Στοιχειόγριφος

Σὲ μαγεύει ἡ ὡραία ὄψις·
Τὸ κεφάλι του ἂν κόψῃς,
Χάνεται ὅλον του τὸ κάλλος
Καὶ ἐξ ἄλλου γίνεται ἄλλος.

Ἐστάλη ὑπὸ Λευκοθέας Κλωσσίδου.

294. Αἴνιγμα.

Μὲ βλέπεις ὅταν ἀτένεσαι,
Σὰν περπατεῖς μὲ χάνεις·
Ὅταν πεινᾷς δὲν με θωρεῖς
Θὰ μ' ἴδῃς σὰν πεθάνῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θωαγένους.

295. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον ἐστὸ ὑγιὲς καὶ σῶον.
Τὸ δεύτερόν μου παριστᾷ ἕνα παμφάγον ζῷον.
Τὸ τρίτον μου ἔχει θυμόν, — μὰ διατί δὲν ξεύρεις.
Στὸ τέταρτον ἓν φρόνιμον ἐπίθετον θὰ εὕρῃς.
Τὸ πέμπτον μου εἶνε καρπὸς ποῦ ὅλους μεγαλόνει.
Καὶ τέλος ἕνα κτητικὸν τὸν ῥόμβον συμπληρόνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πενθούσης Καρδίας.

296-297. Ἀστεῖα Παροράματα.

1.— Ἔχουσα ἓν ἀστεῖον πανόραμα.
2.— Ἔπλεε τόσον, ποῦ ἦταν μία κηδεία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραμιδόγατου.

298. Συμπλήρωσις φράσεως.

Νάντικατασταθοῦν τάποσιωπητικὰ διὰ τῶν καταλλήλων οὐσιαστικῶν:

Ἡ δύναμις τοῦ ταύρου ἔγκειται εἰς τὰ..... τοῦ κάπρου εἰς τοὺς ....., καὶ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ .....

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυξίου

299. Μαγικὸν γράμμα μετὰ συλλαβικῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ νὰποτελοῦν ἀρχαίαν βασιλοπούλαν. — *Τῆτος, ῥῆσις, ἀρκῶ.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου

300. Φωνηεντόλιπον.

ν θ ρ π - ν - τ - ξ ρ ς
τ - κ μ ς - θ - τ - ρ ς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Παλαμηδίου

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας] λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις. - Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον]

Ο Θεαγένης λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ δηλώσῃ εἰς τοὺς μεγαλητέρους τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» ὅτι ἐκδίδει προσεχῶς βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ροδοδάκτυλος Ἠώς,» ἤτοι συλλογὴν διηγημάτων, ποιημάτων κτλ. ἀπάντων πρωτοτύπων αὐτοῦ ἔργων, καὶ ὁ βουλόμενος νὰ ἐγγραφῇ ἢ νὰ λάβῃ Ἀγγελίαν δύναται νὰπευθυνθῇ πρὸς τὸν κ. Δημήτριον Δημητριάδην chez M. Efstratios Apostolidés, Manufacture des tabacs de Djoubali, Constantinople. Τιμᾶται φράγκων δύο. (Α—42)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.